

השגחה פרטית

עולם של אמונה. חיים של בטחון

סיפורי
השגחה פרטית
מופלאים
המתרחשים
בימינו
ודברי התעוררות
מתוך
'קו השגחה פרטית'

חג הסוכות, ט"ו תשרי תשפ"ז × עלון 210

בהשגחה

סיפורי אמונה ובטחון מצדיקי הדורות זי"ע

השגחה עליונה

לולבים משמיים

בעוד שעות אחדות יפרוש חג הסוכות את כנפיו על ירושלים של מעלה, ולצדיק רבי אשר פריינד עדיין אין לולב לקחת בחג הקרב ובא. אבל, שלו הוא, שמח ונינוח. מאמין ובטוח באביו שבשמיים.

כשחיים באמונה ולא שקועים בטבע, רואים סייעתא דשמיא גדולה."

× × ×

השעות נקפו. שעת חצות היום חלפה. הלולב עדיין אינו בנמצא, ורבי אשר שלו, רגוע ובטוח באלוקיו. ספק גדול האם כעת ניתן עדיין לרכוש לולב, וספק האם בכלל נותרו לולבים מהודרים דיים. אולם רבי אשר סומך על אביו שבשמיים.

"הבה נצא להר ציון, לקבר דוד המלך!" קרא רבי אשר לחתנו ר' שמואל קליס, והשניים יצאו לדרך.

תהה הרב קליס בלבו: עכשיו, ערב חג הסוכות, לקבר דוד המלך? הלא זקוק הוא רבי אשר לשלושה לולבים, ואפילו אחד אין לו...

אולם, על רבי אשר אין שאלות. דרכים משלו יש לו, דרכי בטחון ונתיבי אמונה.

הגיעו השניים לקבר דוד המלך, ורבי אשר נעמד והחל לקרוא בכוונה רבה את ספר התהילים, מתחילתו ועד סופו.

חביב מאוד היה ציונו של דוד המלך על הצדיק רבי אשר. פעמים רבות מספור היה פוקד את המקום ושופך בו את שיחו. אפילו בחתונת בתו הבכורה השאיר את תפקיד המחתן-המארח לסבא, אביו ר' אריה מרדכי, בעוד הוא עצמו נעלם מיד לאחר החופה, והלך לומר תהילים שעה ארוכה ובדמעות שליש על קבר דוד המלך. כך גם נהג מדי יום שישו לפקוד את הציון ולסיים את ספר התהילים, ואחר כך מדליק היה נר שיבער על הציון כל השבת כולה.

× × ×

סיים רבי אשר את תפילתו, יצא ממתחם הציון, פנה לשטח ההר והחל מסתובב ומחפש. לפתע נישב לעץ דקל נמוך, שמעולם לא נראה במקום קודם לכן. רבי אשר החל מחפש בין הענפים, ותוך כמה דקות מצא ביניהם שלושה לולבים כשרים ומהודרים, בעלי תימות סגורה. נדמה היה כאילו המתין העץ לרבי אשר מששת ימי בראשית...

ורבי אשר בפשטות ובלי כל סימן התפעלות על פניו, קטף את הלולבים ושם לביתו. שהרי פשוט וברור היה לו כל הזמן, שד' בודאי ישלח לו לולבים לחג הסוכות.

אוירת חג מרוממת מילאה את רחובות ירושלים של מעלה. מהלומות פטישים של בוני הסוכות, התערבבו בקולותיהם הרמים של המוכרים בדוכנים. סוכות הולכות ובנות בקצב מהיר, והחצרות שהיו עד עתה רחבות ידיים, מתמלאות עד אפס מקום בסוכות גדולות ומרשימות, מותירות שביל צר ומפותל להולכי הרגל.

בכל פינה ניצבים דוכנים ועליהם מיטב ארבעת המינים, בכל מיני רמות הידור ומחיר. השווקים הגדולים הומי אדם, שוקקים ותוססים: הבוכרים, מחנה יהודה, מאה שערים והיריד הגדול ברחבת זופניק - כולם מלאים בסחורה רבה ואיכותית. לולבים טריים ומחודדים, אתרוגים נקיים ונאי גדול, הדסים צפתיים משולשים הניצבים זקופים בתוך דלי ענק, וערבי נחל מלבלבים.

יהודים של צורה מתרצצים מדוכן לדוכן, בוחנים מקרוב חודם של לולבים, ניקיונם ויופיים של אתרוגים, ושילושם של הדסים. הכסף עובר מיד ליד, יהודים משלמים במיטב כספם בחביבות של מצווה ורוכשים בחזרה עילאה את המינים המהודרים, לקיים בהידור ובהדר את מצוות ד'.

× × ×

וברחוב דון יוסף בעיר, יושב היה בביתו הצדיק הירושלמי הנודע רבי אשר פריינד. בעוד שעות מספר יפרוש חג הסוכות הקדוש את כנפיו, והמוני בני ישראל בכל מקומותיהם יכנסו לדירת ארען, סוכת שלום.

שלווה נינוחה שרתה על פניו המאירות של רבי אשר שמחה וחדווה נצצו מבין עיניו הטובות. איש לא יכול היה לשער כי לרבי אשר עדיין אין לולב לנענע בחג הקרב ובא.

רבי אשר כדרכו, בכח בטחונו העז, השיג תמיד את כל מבוקשו משמיים בעת ובזמן הנכונים, ולעיתים ממש ברגע האחרון. כי מעולם לא שרתה הדאגה בצל קורתו של רבי אשר, עמוד האמונה. שכך היה משנן רבי אשר שוב ושוב באוזני תלמידיו ומבקשי עצתו: "מה שיהיה צריך - הוא מקבל! כל מה שיהיה זקוק לו, הקדוש ברוך הוא שולח ישירות אליו! צריך לחיות עם אמונה, אין ממה לפחד וממה לדאוג..."

עוד לימד רבי אשר: "צריך לזרוק את עצמנו רק על ד' יתברך. לד' לא חסרים כסף או שאר דברים.

גם את הלולב הקב"ה מנהל

קשה לשכוח חיך כזה רחב של אברך שבא אליי בשמחה רבה בחג הסוכות, ואומר לי: "יש לי סיפור השגחה פרטית מיוחד".

מיד רציתי לשמוע מה הסיפור, והוא סיפר לי בהתלהבות:

"היום, באמצע אמירת הלל, בעת שאני מנענע עם ארבעת המינים, עמד לידי יהודי. הלולב של שכני נתקל בלולב שלי, והלולב שלי נפסל.

אני מחכה לשמוע את המשך הסיפור, אבל הוא פשוט לא מגיע...

האברך אומר לי: 'תראה איזו השגחה מיוחדת הקב"ה משגיח עליי. הלולב הזה תפקידו היה ל' הימים הראשונים של החג. כעת יש לולב אחר שרוצים שאני אנענע עליו. שלח לי הקב"ה שליח טוב לפסול את הלולב הראשון, כדי שאני אלך לקנות את הלולב שאני אמור לנענע עליו'.

בסיום ההושענות אומרים את הפסוק: "למען דעת... אין עוד".

מבואר בספרים שכל התכלית של הנענועים היא הפסוק הזה; הכול לתכלית שכל אחד יידע שה' מנהיג את העולם לבדו, "אין עוד" - בלי שום שותפים.

לכן מנענעים את הלולב לכל הכיוונים, להודיע ולהכניס אל הלב פנימה שהקב"ה משגיח בכל קצוות תבל, וכל מה שנעשה - מכון מאתו יתברך.

היהודי שסיפר את הסיפור חי עם ההרגשה "אין עוד" כפשוטו ממש. אם נפסל לי הלולב, זה אומר שהקב"ה ריחם עליי ברחמים רבים, ויש כאן משהו שהוא בטוח הכי טוב עבורי.

זו התכלית של כל חג הסוכות.

חג שמח

פינחס שפר

× תוכנית לשעת צוהריים ×

"איך הולך?" שאלתי את חבר שלי, אברך צעיר ואבא לילדים קטנים, "בונה סוכה?"

"כן", הוא ענה, "אבל, הבנים שלי קטנים מכדי שיוכלו לעזור לי".

"לא הגיוני שתבנה סוכה לגמרי לבד", אמרתי לו, "אני בא לעזור לך! בוא נסכם על השעה שלוש ורבע בצוהריים".

הוא חשב לרגע, והסכים בשמחה ובהקלה עצומה. באותו רגע לא ידעתי שהעזרה כה נחוצה לו, עד שהוא ביטל תוכניות אחרות, ובלבד שאוכל להגיע ולסייע לו בבניית הסוכה.

בצוהריים נחתי מעט, ואחר כך, כשקמתי, פתחתי את המקפיא כדי לטעום משהו. מצאתי שם עוגה קפואה, בירכתי וניסיתי לאכול ממנה. העוגה הייתה קפואה ממש, ממש חתיכת אבן, ובמקום שאני אוכל אותה, היא אכלה בי. השן הקדמית נשברה.

זה לא רק כואב. זה ממש בלתי אפשרי להיראות כך בציבור. אני חייב רופא שיניים הרגע! התקשרתי לרופא כדי לקבוע תור מיד, אבל במרפאה כמו במרפאה, יש תור פנוי רק בעוד שלושה חודשים. "אני לא יכול לחכות כל כך הרבה", קראתי בכאב, "אין לכם משהו יותר קרוב?"

והמזכירה ענתה, "דווקא יש. אם אתה מגיע תוך עשר דקות. בדיוק מישור ביטל כאן תור".

מיד אישרתי את הגעתי, והודיתי לד' על הנס. בדרך למרפאה התקשרתי לחבר והסברתי בהתנצלות גדולה שאני חייב בדחיפות רופא שיניים, והבטחתי שבעזרת ד' בערב אמלא את הבטחתי.

הרופא היה שליח טוב, והדביק לי את השן, בתקווה שתחזיק מעמד עד לטיפול משמעותי יותר. בערב, כשהגעתי לבנות את הסוכה, ספרתי לידידי על כל האירוע.

"אתה יודע מי ביטל את התור ופינה לך את המקום?" שאל החבר בנימת שחוק, "אני! אני ביטלתי את התור כדי שנוכל לבנות את הסוכה בשעה שלוש ורבע, ובזכות זה קיבלת טיפול מהיר".

נדהמתי. הקב"ה הקדים רפואה למכת, על ידי החסד שרציתי לעשות. כמה מרומם לפגוש שוב באמת הפשוטה: כשאדם עושה לשני, הוא בעצם עושה לעצמו.

× הערבות קראו לו ×

מספר יהודי מבית שמש:

שעת אחר הצוהריים של ערב סוכות. הכול כבר מוכן. הסוכה בנויה ומקושטת. הבית נקי. התבשילים מדיפים ניחוחות. מחוץ לבית התנועה זורמת: אנחנו מתגוררים בקומת קרקע ומגדלים בחצר עץ ערבות, ועכשיו זה הזמן שאנשים באים וקוטפים ערבות בשביל ארבעה מינים.

אני נכנס למטבח ומגלה רטיבות על הרצפה. "מה זה? שכחו לגרוף את המים של השטיפה?" אני שואל.

"לא נראה לי", עונה לי נוות בית, "דווקא היה כאן יבש לגמרי".

אני שם לב שהמים מגיעים מכיוון המקרה. פותח את המקרר ורואה שהוא יבש, מזיז אותו ומגלה את מקור הנזילה: צינור המים החמים שיוצא מהדוד, נוטף מים.

השעה מאוחרת ממש, איך אני משיג אינסטלטור? מי יענה לי לטלפון, וגם אם הוא יענה, מה הם הסיכויים שהוא יסכים לבוא? אני עומד ותוהה מהיכן יבוא עזרי, ונושא את מבטי אל החצר. זו שעתו הגדולה של עץ הערבות שאני מגדל. אנשים מהשכונה באים וקוטפים, זה הולך וזה בא. כמה אני אוהב את המראה המלבב והמבלבל הזה. שווה לי להשקיע כל השנה, בשביל הרגעים האלו.

אני יוצא אליהם ושואל מישור בלי לדעת את שמו, "אולי אתה מכיר אינסטלטור? אני צריך מישור שיבוא אליי דחוף".

"אני אינסטלטור!" הוא מפתיע אותי בתשובה שלו, "מה הבעיה?"

אני מספר לו על הפיצוץ בצינור של המים החמים, והוא עונה לי מיד, "חכה רגע. הרכב שלי חונה פה, אני מביא את כלי העבודה וכבר מתקן לך".

הוא נכנס אליי הביתה, עשה עבודה מהירה ונקייה, והציל את המצב. ברוך ד'! הקב"ה זימן אותו אליי הביתה ברגע הנכון, בזכות מצוות ארבעת המינים שעזרתי לו לקיים.

× כולם מסודרים ×

מספר ש. ה. מבית שמש:

בבית הכנסת הכרתי את בן השכנים. שמתי לב שהוא מגיע לבד, בלי אבא שלו, ולעתים מביא איתו אח או שניים. בהמשך התוודעתי לסיפור של המשפחה: האמא מגדלת לבדה את הילדים, ועושה הכול כדי לרפד להם את החיים המורכבים.

שאלתי את הילד איפה הוא לומד, והוא סיפר לי שהוא לומד בחיידר מסוים. "אבל", הוא הוסיף, "אני לא יודע מה עם אח שלי. בינתיים אין לנו מושג באיזה חיידר הוא הולך ללמוד". הוא דיבר בברגרות שאינה מתאימה לגילו, דואג לאחיו כמו אבא'ה קטן. אמרתי לו, "אנסה לעזור בעזרת ד'", ועזרתי. ביררתי יותר, דיברתי בשביל המשפחה הזאת, נתתי כמה עצות והשמעתי כמה מילים טובות פה ושם. ברוך ד', ההשתדלות שלי נשאה פרי, והילדים נכנסו למוסדות מצוינים.

כשהגדול עלה לשיבה קטנה, שוב התעניינתי אצלו מה התוכניות שלו. לא לקחתי על עצמי שום תפקיד באופן רשמי, אבל האמא כבר ידעה שכשהיא מספרת לאשתי על איזה קושי, זה לא יסתכם רק בהזדהות ובהקשבה, אלא אנחנו ננסה לעזור, ואולי בסייעתא דשמיא אפילו נצליח.

בשלב מסוים עקרה המשפחה לחו"ל, ומאז לא היה לנו כל קשר איתם. סיפרו שהאם נישאה שוב והמשפחה השתקמה.

השיר
והשער

שירת קודש מרוממת
על פי ספר שער הבטחון

השלמת שבועת תנאי הביטחון - רק בבורא יתברך. לבטוח בו ולרצות בגזרותיו ולהניח הנהגתו עליו

שְׁבַעַת הַתְּנָאִים. בְּבוֹרָא נִמְצְאִים. רַק בּוֹ כָּל תְּנָאֵי הַבְּטָחוֹן
לְבָטוֹחַ בּוֹ. בְּאַבְרָיו וּבְלִבּוֹ. בְּגִלּוֹי וּבְסִתְרֵי לִזְכָּרוֹ פֶּלֶל שְׁכָחוֹן
וַיִּמָּסֶר אֵלָיו. וַיִּנְיֵחַ הַנְּהָגָתוֹ עָלָיו. וַיִּקְבֵּל גְּזֻרָתוֹ אֶל נֶכֶד
וְלֹא יַחֲשִׁידֵהוּ. כִּי חָנָם מְנַסֵּהוּ. אֶלָּא לְטוֹבָתוֹ חֲשָׁכְתוֹ לְבָחוֹן

הפרק השני (א)

✕ הרה"צ ר' יהודה מנדל שליט"א ✕

מפוז לפני המלך

כשאנחנו רוקדים בשמחת בית השואבה, עלינו לזכור את דברי הרמב"ם בהלכות לולב (פ"ח, טו), שאנו שמחים בעצם המצווה ומאושרים באהבה שמרעף עלינו הבורא. זוהי עבודת הימים. כששמחים ורוקדים לכבוד הקדוש ברוך הוא - זה הכבוד האמיתי, כפי שניתן ללמוד מדוד המלך.

עיקר פסוקי דזמרה שאותם אנו שרים בכל יום בתפילה, נכתבו על ידי דוד המלך נעים זמירות ישראל. גם את ענין הריקוד נלמד ממנו:

כאשר רקד דוד המלך לכבוד ארון ברית ד', הוא זלזל בכבודו כמלך. אשתו מיכל בת שאול לא הורגלה בכך מבית אביה, והוכיחה אותו על כך. לרוב, כיבד דוד המלך את חמיו עד מאוד, ואף כינה אותו "משיח ד'"; אולם כשהנושא נגע לכבוד שמיים - דוד היה חריף מאוד. 'שאלו הקפיד על כבודו', הוא ציין, 'אבל אני מזלזל בכבודי כדי לכבד את ד' יתברך! זו הסיבה שהבורא בחר בי ולא בבית אביך!' לפי המלבי"ם, על המלך מוטל במיוחד לזלזל בכבודו בשמחה לפני הקדוש ברוך הוא, כדי להיכנע ביותר! מי שאינו 'תלמיד' של דוד המלך בעניין זה ואינו רוקד ושמח לכבוד ד', הוא בעל גאוון, חוטא ושוטה, ועלול להיענש על כך. לכן, לכבוד הבורא נרקוד בכל עוז, גם אם זה ייראה כזלזול בעצמנו.

לפי המובא בנביא שמואל ב' (פרקים ו-ז), ולפי סמיכות הפרשיות, ניתן להסיק שדוד המלך עשה את כל עבודתו בחייו - להרבות כבוד שמיים. הוא לא כיבד את עצמו במקום את הקדוש ברוך הוא, אלא להיפך.

הלואי שנזכה גם אנו לנצל את הימים הגדולים, לפזז ולכרכר בכל עוז לפני מלך מלכי המלכים, ולהרבות כבוד שמיים.

עברו כעשר שנים. הבת שלי חלתה ל"ע, והוצרכה לעבור ניתוח בוושניגטון. כולנו - אני ואשתי, בעלה של בתי וגם בתם הקטנה - נסענו לשם עם בתנו החולה, כדי ללוות אותה בתקופת הניתוח והטיפול, עד שבעזרת ד' תבריא לגמרי. התאכסנו במונסי אצל מארחים נפלאים, יהודים בגיל העמידה שכבר אין להם ילדים קטנים בבית. נכדתנו הקטנה הלכה לגן מקומי, והוריהן של ילדות הגן היו מזמינים אותה אליהם מפעם לפעם.

כמה ימים אחרי הניתוח הגדול בוושניגטון, תקפו את בתי כאבים חזקים מאוד. היא התייסרה ממש, ואחרי התייעצות מהירה הוחלט שהיא חייבת להתפנות מיד לבית החולים. תחילה ניסיתי להשיג מטוס מהיר, אך משלא עלה הדבר ביד, לא חיכיתי אפילו לאמבולנס. הכנסתי מזרון לתוך הרכב שלי, ו'טסנו' לבית החולים. יחד איתנו נסע חנני.

אשתי והבת הקטנה נשארו בבית המארחים, אנשים מבוגרים שלא יכולים להוות חברה של ממש לילדה קטנה שעדיין לא רכשה את האנגלית. ואז, המארכת נזכרה שבבית הסמוך מתגוררת משפחה ישראלית שהגיעה למקום לפני כמה שנים. יש להם בית גדול, ילדים בגילים המתאימים, מרחבים ומשחקים לרוב. הנכדה שלי בוודאי תרגיש שם בנוח. המארכת התקשרה לשכנה וסיפרה לה שמתארכת אצלם משפחה מבית שמש, וכעת האמא פונתה לבית החולים, והיא שואלת האם יוכלו לארח את הילדה הקטנה והסבתא.

"משפחה מבית שמש? מעניין. איך קוראים להם?"

המארכת אמרה לה את השם, והשכנה נרעשה ממש. "בשבילם אני עושה הכול!" האישה הזו הייתה השכנה לשעבר, לה עזרתי בסידור המוסדות לילדיה. מאותו יום היא לקחה חסות על הילדה, ודאגה לבתי בכל מה שיכלה. זו הייתה הקלה עצומה לכל המשפחה. הם היו ממש שליחים מהשמיים ללוות אותנו בגלות במונסי.

אז, לפני שנים - חשבתי שאני עוזר לה, ולא ידעתי כי אני עוזר לעצמי, ומכין לנו את הדרך בהתמודדות של בתנו ושלנו הרחק מהבית.

✕ מילוי מקום גורלי ✕

מספר הרה"ג ר' א. ה. מבני ברק:

הבת שלי סיימה את לימודיה בסמינה. יום אחד היא מספרת לי, שהציעו לה עבודה של מילוי מקום לכמה ימים בבית ספר בבית.

"ומה את חושבת?" שאלתי אותה.

"אני לא יודעת מה לענות, כי הנסיעות ארוכות מאוד, וזה רק לכמה ימים, ובשכר מינימום".

אמרתי לה, "הרי כרגע אין לך עבודה, ושם צריכים ממלאת מקום, וזה חסד בשבילם. נראה לי שכדאי שתקבלי את ההצעה".

במבט לאחור אני חושב, שלא הייתה כאן חשיבה הגיונית דיה. לו היינו גרים בירושלים, היה הגיוני יותר לומר לה לנסוע לביתר במשך כמה ימים; אבל בני ברק רחוקה בהרבה, והדרך מבני ברק לביתר מפותלת וארוכה. אבל עניתי כך, כי כך חשבתי באותו רגע, ובתי היקרה עשתה כמו שאמרתי ונסעה לביתר, לבית הספר. כבר ביום הראשון שהיא עבדה שם, היא נשאה חן בעיני המנהלת, וזו שאלה אותה האם היא בשידוכים. אמרה לה בתי, "יש לי אחות מעליי, וכעת מחפשים שידוך בשבילה".

המנהלת לקחה את הפרטים והחליטה להיכנס לעומק העניין, והנה, אחרי כמה שבועות באה בתנו הגדולה בברית האירוסין!

עם ההתרגשות הגדולה וההודיה העצומה לבורא עולם, שחזרנו את ניסי ההשגחה, ורק אז הבנתי כי הייתה זו עצת ד', לשלוח את בתי לביתר כדי שהמנהלת תכיר אותה, ומשם יתגלגל השידוך עד לגמר, בשעה טובה ומוצלחת.



× במרחק של מטר ×

מספר הר"ר יצחק אייזיק ברלינסקי מבני ברק:

לקראת חג הסוכות, כמו בכל שנה בניתי סוכה ליד הבניין שלי, על אותם מטרים רבועים קבועים. בשעת הבנייה זכרתי אפילו כמה בליטות משמעותיות שיש על האספלט, ושאתן אני מתמודד מדי שנה וכבר יודע איך להסתדר איתן.

הסוכה כבר היתה בנויה, ואז פתאום, בלי שום הודעה מוקדמת, הגיע שכן מהבניין הסמוך וצעק עליי, "מה אתה עושה? בניית את הסוכה על השטח של הבניין שלנו!" הסתכלתי סביבי, איפה בדיוק מסומן הגבול שבין הבניין שלנו לבניין שלהם? בניתי את הסוכה בשטח שבין שני הבניינים, באזור שקרוב יותר לבניין שלנו. זהו שטח משותף, ויותר מכך - אם יוחלט להרחיב את הבניין שלי, הוא יורחב בדיוק מעל השטח הזה. עד היום, מעולם לא פצה אדם את פיו לצפצף על הסוכה שלי.

"אתה גוזל את השטח!" המשיך השכן לצעוק וגם הוסיף למדנות משלו, "זו סוכה גזולה. אתה לא יוצא ידי חובת המצווה!"

הסברתי לו שהסוכה לא גזולה, והשטח קרוב לבניין, ועוד כמה הסברים. אבל השכן היה בטוח בצדקתו, ודרש שאבוא עימו לדין תורה.

הלכנו לרב. הרב שמע את טענות שני הצדדים, קלט גם את הלך הרוח והסגנון של כל אחד, ובסופו של דיון אמר לי: "אתה צודק, הסוכה שלך בנויה כראוי על פי ההלכה, לא גזלת מאף אחד. אך, אם לעצתי תשמע, עדיף לך לוותר. מוותר לא מפסידים".

זה לא היה לי קל, אבל נראה שהרב ידע ממני לבקש לוותר. אמרתי לבנים שלי, "בני היקרים, אנחנו הולכים עכשיו לקיים מצווה גדולה, ולמען השלום להעביר את הסוכה לצד השני של הבניין".

פירקנו את הסוכה בזיעת אפיים, העברנו את הקורות והדפנות לשטח אחר שאף אחד לא יריב עליו, ובנינו אותה שוב. עם כל העמל והיגיעה, הרגשתי תענוג עצום. להתגברות ולוויתור יש טעם נפלא, והשתדלתי להישאר עם הטעם הזה, גם כאשר גיליתי שלמעשה, לא השכן שדרש זאת בנה את סוכתו על אותו שטח, אלא שכן אחר מהבניין הסמוך. זה הזכיר לי את הסיפור על החפץ חיים, שבגיל שמונים אמר לו אשתו בזיווג שני, שהמיקום של הסוכה אינו מוצלח ויש להעביר אותה. לאחר שהחפץ חיים זי"ע פירק את סוכתו והקים אותה במקום אחר - היא התחרטה, ושוב הוא פירק את הסוכה והקים אותה במקום הראשון.

כמובן אני בדרגה של החפץ חיים, אבל הסיפור הזה חיזק מאוד אותי ואת בני משפחתי: שמחנו להכניס את החג מתוך רוממות של ויתור והתחשבות.

מה שקרה אחר כך, ביום השלישי של חג הסוכות, הוא מסוג הדברים שעליהם נאמר שהמציאות עולה על כל דמיון. בניקוז של הביוב השכונתי אירעה סתימה, והוא עלה על גדותיו. בור הביוב ממוקם במרחק של מטר בלבד מהמקום שבו בניתי את הסוכה בפעם הראשונה. הסוכה שנבנתה שם ניזוקה קשות, למרבה הצער. הביוב הרטיב ולכלך את הסוכה, וגם אחרי שתוקנה התקלה - נשאר הריח, ועד סוף החג כבר לא יכלו לשבת בה.

אנחנו, בחסדי שמיים, המשכנו להסב בסוכתנו הנחמדת, המרוחקת, שנבנתה פעמיים וניצבה איתנה, נקייה ונעימה. ללא סרך של ביוב, ללא פרץ וללא צווחה, אשרי מי שמוותר וככה לו.

× כולם מסודרים ×

מספר א. גוטפריד מאלעד:

אני משתדל מאוד לקיים מה שאמרו חז"ל, שהישיבה בסוכה צריכה להיות ממש כמו בדירה. "תשבו" - כמו שתדורו. כמו שאתם בבית, כך אתם בסוכה. אנחנו מקיימים זאת לא רק במובן הרעיוני, אלא ממש יושבים בסוכה כמו בבית, על אותם

לא בשבילך

"מה אתה רוצה?" שאל אותו ר' אשר שאלה אופיינית, חפץ לשמוע מה עומד מאחורי המילים. ור' צבי הנלהב החל לספר: הוצע לו, כך, בסכום כזה, ו...הוא לא משקיע כסף בכלל. ר' אשר שמע.

ר' צבי המתין בדריכות, רק יקבל את האישור והוא...

"לפי ההתלהבות שלך אתה יכול להיות מיליונר", הגיב ר' אשר, והוסיף, "אבל... אם אתה חושב שבאת לעולם בשביל לעשות כסף, אז חבל על כל יום שאתה מסתובב בעולם".

הלם. ר' צבי היה המום. הוא, שלא מצא כל סיבה לסרב להצעה, ציפה להשתתפות בשמחתו, למילות ברכה ולא יחולו הצלחה. הוא הרי כמעט נגע בעושר, ופתאום - סיכה ננעצה בבלון, והפכה לרחוקה את המציאות שכמעט התגשמה. איך אפשר לתת להזדמנות שכזו לחמוק מבין אצבעותי?

צעיר ולהוט לכסף, הוא לא אבה לקלוט את המסר שחפץ רבו להעביר לו - המסר שאותו חי והעביר, שאת מה ששלך תקבל גם בלי לרדוף אחריו, ואת מה שלא שלך לא תקבל גם אם תנסה עד אין קץ. הוא היה שבו בתוך בועת החלום: להיות מסודר כלכלית ואולי הרבה מעבר לכך.

ניסה שוב. "זו מציאה", הוא הצליח להוציא את המילים שוב, "המון כסף", קרקר.

"מה אתה רוצה?" שאל ר' אשר, והוא, לא הבין. חשב שאולי יש תקווה, והחל מספר שוב מריש עד גמירא. הוצעה לו הצעה, אין סיכונים, והמשכורת...

"זה לא בשבילך", נענע ר' אשר בראשו לשלילה וסתם את הגולל על חלום העושה ושוב נוסע ר' צבי על הכביש הבין עירוני, עושה את דרכו מירושלים לביתו. והדרך היא אותה דרך שבה נסע בהלך, וכה שונה. "חלמא טבא חזית", לעגו לו התמרורים. לא קלה הייתה הדרך, לא קלה הייתה התחושה, אבל כתלמיד וחסיד התשובה הייתה ברורה לו. התפקיד הזה, קורץ ככל שיהיה, פשוט לא שייך אליו.

לא הרבה זמן הוצרך ר' צבי להצטער.

חלף חודש, הסוחר התל אביבי התגלה כנוכל, וכל הכסף ירד לטמיון. מה שמגיע מגיע ומה שלא? מה שלא - לא. שאלו את ר' צבי...

(מתוך מדור 'משולחן גבוה' על הרה"צ ר' אשר פריינד צוק"ל)

מתוך "מגזין השגחה פרטית" -
מגזין האיכות המעניק לכם ארגו
כלים ייחודי לחיים שלווים ורגועים.
להצטרפות חייגו: 02-502-2-502

כיסאות וסביב אותו שולחן שיש לנו בסלון הבית. מעבירים את הכבוד וההדר, הנוחות והרחבות, ככל שרק ביכולתנו.

ידוע לי שאין הלכה כזאת, שחייבים לשבת דווקא ליד שולחן סלוני מעץ, אבל כמו שזכור לי - גם אין הלכה שחייבים לתלות על דופנות הסוכה קישוטים מקטיפה ונצנצים, על אף שההשקעה של עמך בית ישראל בקישוטי הסוכה מפעימה ומדהימה. היכולת להדר מאפשרת לנו להביע את רחשי הלב, את מה שמעבר למה שמצווה, ואני מרגיש ששולחן וכיסאות הם עניין חשוב למדי, בהתחשב בעובדה שאת כל סעודות החג והמועד אנחנו אוכלים עליו. הסוכה שלנו גדולה מאוד ברוך ד', יש בה מקום לכל הריהוט הזה, ואנחנו מנצלים את גודלה יוצא הדופן וחוגגים בה ברחבות ובהדר.

במשך שנים העברנו את השולחן מהסלון הביתי אל הסוכה, וצירפנו אליו את הכיסאות - עד שברוך ד' הרחיב לנו הבורא יתברך, השולחן שבסלון נעשה קטן בשבילנו, הוא כבר לא היה מה שהיה, והוא פינה את מקומו לשולחן חדש, יפה, יקר, כבד ורחב בהרבה.

ישבנו סביבו במשך שבתות השנה, וכשהגענו לערב חג הסוכות ניצבה בפנינו חידת אתגר: איך מעבירים את השולחן לסוכה? מד המטר הציג מספרים ברורים: רוחב השולחן עולה על רוחב הפתח שבין הבית לסוכה. חשבת, לא נורא. נהפוך את השולחן ונעביר אותו כשהוא שוכב על צידו. הכנתי קרטונים על הרצפה כדי למנוע שריטות בשולחן החדש, וביקשתי משכן שיעזור לי להעביר אותו. כליל י"ד בתשרי הוא הגיע, עם הרבה נכוונות ורצון טוב, אבל כשנעמדנו שנינו להרים את השולחן, הוא כרע תחת הכובד. "מצטער", התנצל השכן מכל הלב, "אני לא יכול להרים אותו יותר משנייה אחת".

האמת, שגם אני.

אשתי שתחיה טענה, שעם כל ניסיון להרים את השולחן אנחנו מקלקלים אותו, ומכניסים אותו לסיכון, שגם אם נצליח להעבירו לסוכה, שולחן הוא כבר לא יהיה. "נעשה מה שכל ישראל עושים", היא הציעה, "ניקח שולחן מתקפל מפלסטיק ונפתח אותו יפה".

הבנתי? הגיוני, אבל לא מתאים למנהגי, ולא לסוכה היפה שלנו, שהיא בת שלושים מטר רבוע. לפני שירדתי לגמרי מהרעיון של שולחן סלון מעץ, החלטתי לנסות כיוון חדש: לקנות שולחן! חיפשתי במודעות של יד שנייה, ומצאתי משפחה מאלעד שמוכרת שולחן סלון. אשתי יצרה איתם קשר, והם אמרו לה, "זה שולחן קטן ונמוך, שמתאים לקפה".

"חבל, חיפשנו שולחן לסלון", ענתה אשתי, ובעלת הביתה ענתה לה, "יש לנו! אכן חשבנו למכור גם את השולחן של הסלון".

בערב יום טוב קנינו את השולחן בעד מאה וחמישים שקלים בלבד. הוא לא היה ענק, אבל היה גדול ומכובד. לאורך החג הדחקתי את המחשבה, היכן נאכסן אותו אחרי יום טוב.

באסרו חג, אחרי שפירקתי את הסוכה והכנסתי את כל הדפנות והסכך לנישה המיועדת להם במחסן, ניגשתי לראות מה עם השולחן. הרמתי אותו, ואז להפתעתי גיליתי שהוא מתקפל: הרגליים נכנסות יפה פנימה ונצמדות אל דף השולחן שמעליהן. ובכן, השולחן נדחף יפה בין הדפנות שבמחסן, ולא נודע שבא אל קרבו.

ראיתי בזה הארה משמיים. הקב"ה שלח לי מסר כי ההנהגה שלי לכבד את הסוכה בשולחן ראוי לשמו רצויה לפניו, והוא רואה את הרצון, ועוזר ומנווט ומכוון. הרי השולחן הזה בכלל לא פורסם למכירה, ואלמלא רעהו הקטן ממנו שהוצע למכירה, לא הייתי יכול למצוא אותו. תודה לד' שזכיתי, וכן נזכה לשנה הבאה.

זכיתם לגילוי השגחה פרטית? שתפו אותנו! הגילוי שלכם עשוי להאיר לרבבות יהודים
ספרו את הסיפור שלכם בקו השגחה פרטית 02.3011300 - בשלוחה 3 ואח"כ 0 (אחרי בחירת השפה)
או שלחו בפקס 02-6599189 או למייל המערכת A@023011300.COM

הבמה המרכזית לשיתוף תובנות וחידוקים מן החיים

הבוטחים בהשם



לכבוד העלון הנפלא "השגחה פרטית", שלום וברכה

אבקש לשתף מעל במה זו בסיפור שהותיר עלי רושם כביר:

נסעתי עם אחד ממשפיעי ורבני השגחה פרטית ובתוך השיחין שמענו מפיו אמרי שפר וסיפורי השגחה מעניינים ומפעימים. בתוך הדברים סיפר על עצמו את האנקדוטה הבאה:

באחת השנים, לקראת חג הסוכות, קיבל במתנה אתרוג כליל המעלות עם פיטם נאה ומהודר ביותר ששוויו נאמד בכמה אלפי שקלים. שמחתו, כמובן, ושמירתו הרקיעו שחקים.

במהלך ימי המועד נטל אחד מילדיו את האתרוג היקר כדי לקיים בו את מצוות החג נשמת מידו האתרוג ו... נפל.

המשיך המשפיע לספר 'בטבעיות':

כשהתאוששתי מההלם שאלתי האם הפיטם נמצא? הרי זה אתרוג כה יקר!

בברכה שמעון איידלמן, חריש



ה'קושיקל' חכה במיוחד בשבילי

מספר נחמן מירושלים:

אני בן שמונה. אצלנו, בגיל שמונה הילדים כבר מקבלים סט ארבעה מינים משלהם. התרגשתי מאד כאשר הגיע אבא שלי הביתה והגיש לי סט משלם: לולב, אתרוג, הדסים וערבות, שיהיו שיכים לי לאורך כל ימי החג!

פתאום הבחנתי שמשוהו חסר. משוהו שהיה לי חשוב: "איפה הקושיקל?" שאלתי.

את הקושיקל קולעים מעלים של לולב פסול. מכינים אותו בפאר והדר, ובתוכו אוגדים יחד את הלולב, ההדסים והערבות, כדי שיהיה נוח לאחז בהם יחד. אבא אמר שהוא לא חשב שאני צריך קושיקל, וככל לא ידע שאני רוצה כל כך. "הייתי קונה לה אתמול ביריד המרפזי..." אמר אבא. "חבל, עכשו כבר מאחר. לא נראה לי שפגעת עדן מוכרים קושיקלאה". הבנתי שזהו זה. אחכה לשנה הבאה, ואז בעזרת ד' יהיה לי קושיקל.

שומחתי מאד בארבעת המינים שלי. עם קושיקל או בלעדיו - הם בשבילי אוצר אמיתי בכל מקרה. אחרי מספר דקות, אבא שלי אמר לי להוריד את שקית הלולב לפח. לא היו לי בשביל זה, לא כח ולא חשק... אבל מיד חשבתי לעצמי שזה כבוד הורים, ואני חייב ללכת. השתדלתי לעשות את זה בשמחה.

להפתעתי, ליד הפח היה מנח - לא פחות ולא יותר - קושיקל! שלם ויפה. זה היה מנח במקום שבו מניחים באפן קבוע כלים וחפצים שהם הפקד. התלהבתי ממש מההשגחה הפרטית: ככה למצא קושיקל בערב ספות על הרצפה? שמח וטוב לב עליתי הביתה עם האוצר, וזכיתי בחג שמח במיוחד!



כל עכוב הוא לטובה

מספר יוסי מאלעד:

בקר אחד כשיצאתי מהבית לתלמוד תורה, שמחתי לפגוש בשכן שלי, שהוא גם חבר מהפחה, שבדיוק יצא גם הוא מביתו. נכנסנו למעלית כדי לרדת למטה, אך החבר לא נתן לדלת המעלית להסגר, כי הוא חכה לאחים הקטנים שלו שיצטרפו גם הם. ברגע הראשון התרגזתי, כי הייתי ממש לחוץ ורציתי למהר אל התלמוד תורה. אבל ברגע השני... ובכן, ברגע השני פתאום נפל החשמל בכל הבניין - קצר חשמלי!

אלו היינו באותו רגע בתוך מעלית סגורה, היינו נתקעים בתוכה, וזה היה ממש לא נעים. ראיתי בעינים איה כל עכוב הוא לטובה.



טיסה נעימה!

מספר מרדכי שלמה פרינד מויליאמסבורג:

יום אחד ססתי עם אבא שלי לבר מצוה שנערכה בשיקגו. המרחק משיקגו לויליאמסבורג הוא כמה שעות טיסה. על הכרטיסים של הדרך חזור נכתב, שקבלנו שני מושבים בשורה מספר שש עשרה במטוס. בשורה התעופה פגשנו ביהודי שרכש גם הוא כרטיס לטיסה הזאת, ואצלו הופיע שהוא קבל מושב בשורה שלשים וארבע. הוא שאל אותנו: "האם זה בסדר מצדכם שאבקש מצות המטוס להושב אותנו יחד?" הסכמנו בשמחה, למה לא לעזר ליהודי?

התוצאה הייתה לא כל כך נוחה: במקום להקדים אותו לשורה שש עשרה, שמו את כלנו בשורה שלשים וארבע. זה היה ממש בסוף המטוס, מקום צר ולא נוח.

החלטנו לעשות השתדלות, ואחרי שסימנו לעבר את כל הבקורות, התפללנו לד' ונגשנו לבקש שיעבירו אותנו קצת יותר קדימה.

והנה, בהשגחה פרטית מפתיעה לא רק נענו לבקשתנו והקדימו אותנו, אלא עוד הרחיקו מקום טוב בהרבה! קבלנו מקום בשורה שתים עשרה. ראינו בעינים איה לא הפסדנו מכך שעזרנו ליהודי.

עוד הארה משמחת הייתה לי בהמשך: כשהגענו לשורה שתים עשרה, התישבתי ליד החלון, אך פתאום הגיע גוי והראה לי שהמקום הזה שיהיה לו. כמובן קמתי מיד, מצטער על כך שהפסדתי את המקום המעודף עלי, אך אז פתאום הוא אמר: "אתה יודע מה? רוצה לשבת בפנים - שב בפנים!" כך ישבתי במקום שרציתי.

אחרי התחלה מפנקת שפזאת, בקשתי מד' שנגיע הביתה ממש מהר ואכן, הנסיעה הייתה מהירה במיוחד. כשנחתנו, התברר לנו שמשמש עכשו מגיעים גם אנשים מהטיסה שיצאה שעה לפנינו.

הייתי יכול לשכח את כל הפרטים האלה, אך בזכות קו השגחה פרטית אני שם לב וזוכר את חסדי ד' שעוברים עלינו.



הודעות פינה

ילד יקרי!
רוצה שמחה אמיתית?
הקשב ליקו השגחה פרטית, והכנס ללבך אמונה
בבורא עולם. זו היא שמחה אמיתית!
קו השגחה פרטית לילדים: 02.30.11.901

ילד יקרי! ראית השגחה פרטית?
שתף את עם ישראל בסיפור שלך!

התקשר לקו השגחה פרטית לילדים: 02-30-11-901
הכנס לשלוחה 4 (לאחר בחירת השפה) והקלט את הסיפור שלך.



הפעת ה-O

פרק 2 חלק 4

תקציר:

ר' מאיר שולומוביץ המפקח על מעבר הדירה של אביו, אינו מבחין כי שלושת הסבלים הערבים גונבים מבית הוריו תכשיטים יקרי ערך.





מספר הרב כהן מטנא עומרים:

כמפיץ של העלון ביישוב טנא עומרים ובעוד מספר יישובים בסביבה, סיבבה ההשגחה העליונה שאזכה לעסוק לפרנסתי בעיסוק של בניית מקוואות, ולזכות להרבות טהרה בעם ישראל. באחד מימי שישי הגיעו העלונים באיחור, רק שעות ספורות לפני כניסת השבת, וידעתי שעלי להספיק לחלק אותם בכל היישובים לפני כניסתה.

יצאתי לדרך, ובדיוק אז ראיתי יהודי שממילא נוסע לאותו כיוון. לרגע חשבתי שאשלח את העלונים איתו ואחסוך את הנסיעה, אך מיד אמרתי לעצמי שלא אוותר על הזכות להביא בעצמי את העלון לאנשים שכל כך מחכים לו. נסעתי בעצמי לחלק ביישובים.

בדרך חזרה חשבתי לעצמי: כיוון שאני כבר כאן, איכנס לרגע לאחד המקוואות, הנמצא כעת בעיצומה של בנייה. כשהגעתי, חשכו עיניי - הפועלים השתמשו בטעות בחומר שלאחר שהוא מתייבש, הוא גורם לנזק בלתי הפיך. מיד קראתי לשותפי ולפועלים שיסירו את החומר לפני שיתייבש.

עמדתי שם והבנתי: אילו הייתי מוותר על הזכות להפיץ בעצמי את העלונים, לא הייתי מגיע לכאן ברגע הקריטי הזה. ההשגחה העליונה סידרה שדווקא ההקפדה על המצווה תמנע ממני נזק עצום וכבד.

התחזקתם מהעלון? רוצים לזכות את הקוראים?

שלחו למערכת במייל או בפקס, או השאירו הודעה בקו 02-30111300 בשלוחה 9/9

✕ המקום: העיר בני ברק

✕ נקודת החלוקה: חנות השעונים הוותיקה 'מושקוביץ שעונים'

בין נקישות השעונים העדינות ומדפי הזכוכית, על דלפקה של חנות השעונים הוותיקה 'מושקוביץ שעונים' שברחוב כהנמן בעיר, מצא לו עלון 'השגחה פרטית' פינה קבועה - אורח שקט המזכיר לכל נכנס ויוצא שיש מי שסופר לא רק דקות ושניות, אלא כל פרט ופרט בחיים.

לא מעט לקוחות מגלים במהרה שהעלון הפך לחלק בלתי נפרד מהביקור בחנות. יש אנשים, כך מספרים בעלי החנות, שמגיעים במיוחד - לא רק כדי לתקן שעון או לרכוש רצועה, אלא כדי לקחת את העלון השבועי. הם נכנסים, בודקים בעין מהירה האם כבר הגיע, לוקחים ויוצאים.

הסיפוק ניכר על פניהם. הם מרוצים, כמעט צמאים, ממתינים בכיליון עיניים לרגע שבו יוכלו שוב לקרוא בעלון שמזין אותם בכל פעם מחדש באמונה וביטחון.

וכך, בין תיקוני השעונים לבין תיקוני הנשמה, ממשיך עלון 'השגחה פרטית' למלא את דלפק החנות בתפקיד נוסף, שקט אך משמעותי - מזכיר לכל מי שנכנס שהזמן עצמו, כמו כל דבר אחר, נתון להשגחה מדויקת ומופלאה מלמעלה.

זו ההזדמנות שלך לעשות שינוי אמיתי!

פתח גם אתה מוקד הפצה באזור שלך ותהיה חלק מזיכוי הרבים.

הפעולה שלך משנה חיים. התקשר עכשיו ל-6176* שלוחה 4 או ל-02-3011511

וְשִׂמְחָתָּ בְּחֻפָּה וְהֵייתָ אִתָּה שְׂמִיחַ

בשמחה גדולה ועצומה הננו שמחים לבשר כי לרגל חג הסוכות הבא עלינו לטובה יזכו בזכות נדירה ונפלאה בהופעתו של המשפיע העולמי מנזוליו וענכי המפיצים שמחה, אמונה וביטחון

מורנו ורבנו

הרה"צ **רבי יהודה מנדל שליט"א**
מליקוד

מזקני תלמידי נובהרדוק
אשר יואיל לבוא

ולהשפיע עלינו מזיו הודו וממאמרו הבהירים

שכונת קנה בושם בית שמש
לאחר תפילת מעריב
תפילה בשעה 7:00 בערב

ביום שלישי ג' דחול המועד סוכות
בהיכל ביהמ"ד הגדול פרושים
רחוב אבא שאול 3

עזרת נשים פתוחה
✦

לאחר השיעור יברך הרב את הקהל בברכתו הקדושה.

קח גם אתה שותפות בזיכוי הרבים העולמי, ותזכה לישועות בכל העניינים!
התקשר עכשיו ל-6176* שלוחה 4 או ל-02-3011511

✕ לעילוי נשמת עמנואל נח בן אברהם ומרים נלב"ע כ"ד אלול נפטר ללא זש"ק נא לכוון לזכותו ת.נ.צ.ב.ה.
✕ לעילוי נשמת אברהם בן עזרא (נאג'י) ולולו נלב"ע ו' תשרי נפטר ללא זש"ק נא לכוון לזכותו ת.נ.צ.ב.ה.

מפיצים
אמונה
לכל יהודי
בכל העולם

העלון יוצא לאור גם באידיש ובאנגלית
לקבלת העלון במייל שלחו בקשה
B023011300@GMAIL.COM לכתובת

לפניות בעניין תוכן העלון: השאירו הודעה במס' 02-3011300 שלוחה 9/9
או שלחו לפקס 02-6599189 או למייל המערכת A@023011300

יש לנהוג בו כבוד כדרך שנוהגים בתשמישי מצווה, דהיינו להכניסו לעטיפה קודם השלכתו, כגון בשקית שאינה שקופה. והמחמיר יגנח.

תכלית העלון היא לקרב את האדם לבורא עולם, חלילה שהוא יהיה זה שיפריע להתפלל ולשמע קריאת התורה.